

бѣ топла и намалѣла, по горѣщиятъ пѣсъкъ едвамъ се стѣпваше съ боси крака, а рѣката клокочеше и канѣше:

— Елате, . . . елате, . . . елате!

Бързо се съблѣкоха и тримата другари, хвърлиха се въ водата, заплуваха, смѣсиха се съ другитѣ дѣца, загуркаха се всички въ водата, запрѣскаха се съ вода. Водни капки като огнени искри свѣткаха на слънцето. Воленъ смѣхъ, дѣтски крѣсъкъ и глѣчъ огласиха рѣката.

Уморени изтичаха вѣнъ на топлия пѣсъкъ, търкаляха се по него, пакъ се връщаха въ водата и пакъ на пѣска. . .

Това се повтаряше почти всѣки ясенъ лѣтенъ день. Ненчо, Добри и Слави винаги отиваха заедно. Покрай тѣхъ трѣгваха и по-малки дѣца и рѣката оживяваше. . .

Често се виждаха, какъ голи прѣснати по рѣката, подигаха камънитѣ и плахо дебнѣха и ловѣха рибки. А веднажъ Ненчо, като търсѣше риба, въ една дупка подъ водата до брѣга, усѣти че шавна нѣщо, той го докопа, но усѣти остра болка — ухапа го. Ненчо замахна и изхвърли на брѣга една водна змия. Запълзѣ тя по горѣщия пѣсъкъ. Дѣцата писнаха и прѣснаха по разни страни, а Ненчо искочи, грабна едно дърво и ѝ смаза главата. Змията бѣ съ подутъ коремъ. Ненчо я разпра и извади отъ нея една цѣла рибка.

Завързаха дѣцата съ връвъ главата на змията о дълъгъ прѣтъ, завързаха сѣщо и рибката за другъ и всички вкупомъ трѣгнаха къмъ града.

Ненчо и Слави вървѣха най-напрѣдъ и високо дигаха прѣрвоетѣ съ змията и рибата, а слѣдъ тѣхъ наредени двама по двама крачеха бодро другитѣ дѣца.

Тѣй влѣзоха въ града и минаха прѣзъ много улици съ пѣсни и викове „ура“ . . .

Тази случка издигна Ненча високо въ очитѣ на махленскитѣ дѣца. Па и не само това. Той бѣ най-смѣлиятъ отъ всички, най-голѣмъ, той имъ бѣ главатаря. И тѣ се гордѣеха съ него, а той се гордѣеше съ това.

Лѣтото изминаваше, рѣката намаляваше. Тримата другари търсѣха все по-дълбоки мѣста за кѣпане.

Намѣриха най-сетнѣ единъ виръ, кѣждѣто водата се въртѣше, а брѣгътъ бѣ високъ. Тукъ започнаха га идватъ тѣ, а слѣдъ тѣхъ и други дѣца. По-малкитѣ се кѣпѣха въ